

HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM
TẠI THỤY SĨ

67
11 & 12
2018

Sinh nhật

CHÚA GIÊ-XU

Vì có **MỘT CON TRẺ** sanh cho chúng ta, tức là một con trai **BAN CHO** chúng ta; **QUYỀN CẢI TRỊ** sẽ nấy trên vai Ngài.

Êsai 9:5a

<u>Bài viết – Suy Gẫm:</u>	Trang
Sinh nhật Chúa Giê-xu	3
Giáng Sinh ơn phước	9
Đôi thay	16
Kế hoạch của Thiên Đàng	22
Cầu Nguyện không thôi	28
Một cuộc sống mới	30
Bạn đã được cứu chưa?	33
Âm nhạc : Đêm Huyền Diệu - Lê Phước Thiện	40

Sinh Hoat Hội Thánh:

Ảnh Bìa – Kim Nguyệt	1
Vườn Thiếu Nhi	36
Đó Kinh Thánh	39

Ủng hộ báo Sức Mới xin gửi vào

- Số tài khoản (compte Postal): 17-391352-2 Võ Ngọc Thủy Thương
- Và ghi rõ : BÁO SỨC MỚI.

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã quan tâm và góp phần trong công việc Chúa với chúng tôi!

Ban Biên Tập : Hình Như Bích Hạnh, Lê Kim Nguyệt, Lưu Thị Thu Phương,

Liên Nguyễn, Lê Vi, Võ Ngọc Thủy Thương.

Cố vấn: MS. quản nhiệm Ngô Bá Tạo.

SINH NHẬT CHÚA GIÊ-XU

Chúng ta đã bước vào tháng 12 dương lịch, và sống ở đây, dù có đạo hay không, chúng ta cũng ăn mừng Giáng Sinh, dưới hình thức này hoặc hình thức khác. Chúng ta đều biết, Giáng Sinh là lễ kỷ niệm ngày Chúa Cứu Thế Giê-xu xuống trần làm người. Mừng Giáng Sinh là chúng ta mừng sinh nhật của Chúa Giê-xu. Tại Mỹ, người ta thường kỷ niệm sinh nhật của những nhân vật lịch sử, những người có công trạng với đất nước, chẳng hạn như kỷ niệm sinh nhật các vị tổng thống Abraham Lincoln, George Washington, v.v... Nhưng lễ kỷ niệm sinh nhật của những người đó rất khác với lễ kỷ niệm sinh nhật của Chúa Giê-xu. Khi mừng sinh nhật những người có công với đất nước, người ta không trưng bày hình ảnh khi người đó mới sinh, cũng không nhắc lại những diễn biến xảy ra trong ngày người đó ra chào đời. Người ta chỉ nhắc đến những điều họ làm khi đã thành nhân, những công trạng của họ khi đã trưởng thành và góp mặt với đời.

Đôi với Chúa Cứu Thế Giê-xu thì khác, mỗi khi kỷ niệm sinh nhật của Chúa, chúng ta lại nhắc đến hình ảnh Chúa Hài Đồng và những câu chuyện lạ lùng, liên quan đến sự ra đời của Chúa. Vì sao vậy? Vì sự ra đời của Chúa Cứu Thế Giê-xu là một biến cố lớn trong lịch sử nhân loại, chung quanh ngày Chúa ra

đời có nhiều sự việc huyền nhiệm, lạ lùng mà Thánh sử ghi lại. Trước hết, ngày Chúa Giê-xu giáng sinh là ngày đem lại niềm vui lớn cho muôn dân. Ngày Chúa ra đời là cái mốc chia đôi dòng lịch sử của nhân loại. Ngày nay khi nhắc đến thời gian trong lịch sử, chúng ta nói đến trước công nguyên và sau công nguyên, hay trước Chúa và sau Chúa, tức là trước và sau khi Chúa Giê-xu sinh ra. Ngày Chúa Giê-xu ra đời có ảnh hưởng trên tất cả mọi người trên thế giới này. Mỗi chúng ta đều có ngày sinh và ngày chết, những ngày đó được tính dựa vào thời điểm Chúa Giê-xu giáng sinh. Mỗi khi viết thư hay một giấy tờ quan trọng, chúng ta phải ghi ngày tháng năm, và năm 2018 mà chúng ta có hôm nay là tính từ thời điểm Chúa Giê-xu ra đời.

Ngoài ra, khi kỷ niệm sinh nhật Chúa Cứu Thế, chúng ta không thể không nhắc đến những diễn biến lạ lùng xảy ra chung quanh sự ra đời của Ngài. Một số những diễn biến đó gồm có như sau:

1. Sự ra đời của Chúa Giê-xu được nói đến từ nhiều thế kỷ trước

Bảy trăm năm trước khi Chúa Giê-xu chào đời, một vị tiên tri đã viết:

Dân đi trong bóng tối đã thấy ánh sáng lớn. Ánh sáng đã chiếu trên những kẻ cư ngụ trong vùng đất tối tăm... Vì một Con Trẻ đã ra đời cho chúng ta. Một Con Trai đã được ban cho chúng ta. Quyền cai trị sẽ ở trên vai Ngài, Ngài sẽ được xưng là Cố Vấn Kỳ Diệu, Đức Chúa Trời Quyền Năng, Cha Đời Đời, Hoàng Tử Bình An (Ê-sai 9:1, 5).

Đó là lời tiên tri về thời điểm và hoàn cảnh khi Đấng Cứu Thế ra đời. Chúa Giê-xu đã ra đời khi người Do Thái sống trong bóng tối của nô lệ và tội lỗi, khi họ ở dưới quyền cai trị của người La-mã. Chúa đến đem ánh sáng hy vọng cho dân Ngài và cho mọi người trên trần gian.

2. Chúa Giê-xu do một trinh nữ sinh ra

Cũng vào khoảng 700 năm trước khi Chúa Giê-xu ra đời, nhà tiên tri Ê-sai tuyên bố: *Chính Chúa sẽ cho các người một dấu hiệu, này, một trinh nữ sẽ mang thai, sinh một con trai và đặt tên là Em-ma-nu-ên* (Ê-sai 7:14).

Lời tiên tri này đã thành sự thật, khi thiên sứ Gáp-ri-ên đến làng Na-xa-rét, nói với Trinh nữ Ma-ri những lời sau:

Hỡi người được ơn, mừng cho người, Chúa ở cùng người... Người sẽ chịu thai và sinh một con trai, mà đặt tên là Giê-xu. Con trai ấy sẽ nên tôn trọng, được gọi là Con của Đấng Rất Cao, và Chúa, là Đức Chúa Trời, sẽ ban cho Ngài ngôi Đa-vít, là tổ phụ Ngài (Phúc Âm Lu-ca 1:28, 31-32).

Trinh nữ Ma-ri nghe lời thiên sứ nói bèn thưa:

Tôi còn là trinh nữ, làm sao có việc đó? Thiên sứ đáp: *Đức Thánh Linh sẽ đến trên người, và quyền phép Đấng Rất Cao sẽ che phủ người dưới bóng mình, cho nên Con Thánh sinh ra sẽ được xưng là Con Đức Chúa Trời* (Lu-ca 1:28, 31-35).

Chúa Giê-xu do Trinh Nữ Ma-ri sinh ra, một trinh nữ sinh con là điều chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử nhân loại. Điều này được nói trước hằng bảy trăm năm và đã thành sự thật.

3. Tin Chúa ra đời khiến cả một triều đình bối rối

Tin một em bé chào đời mà làm cho cả một triều đình bối rối. Đây là điều cũng chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử nhưng đã xảy ra cho triều đình vua Hê-rốt. Kinh Thánh ghi rằng, khi có mấy nhà thông thái đến kinh thành Giê-ru-sa-lem, vào cung điện Hê-rốt và hỏi:

Vua Giu-đa mới ra đời tại đâu, vì chúng tôi đã thấy ngôi sao Ngài bên đông phương? Nghe tin ấy, vua Hê-rốt cùng cả thành Giê-ru-sa-lem đều bối rối, đến nỗi vua phải tra hỏi các học giả, bảo họ tìm trong sử sách xem vị vua đó ra đời tại đâu. Và khi các học giả nói rằng Chúa ra đời tại làng Bết-lê-hem, Hê-rốt đã tìm cách trừ khử Ngài (Ma-thi-ơ 2:1-8, 16).

4. Khi ra đời, Chúa được đặt nằm trong máng cỏ

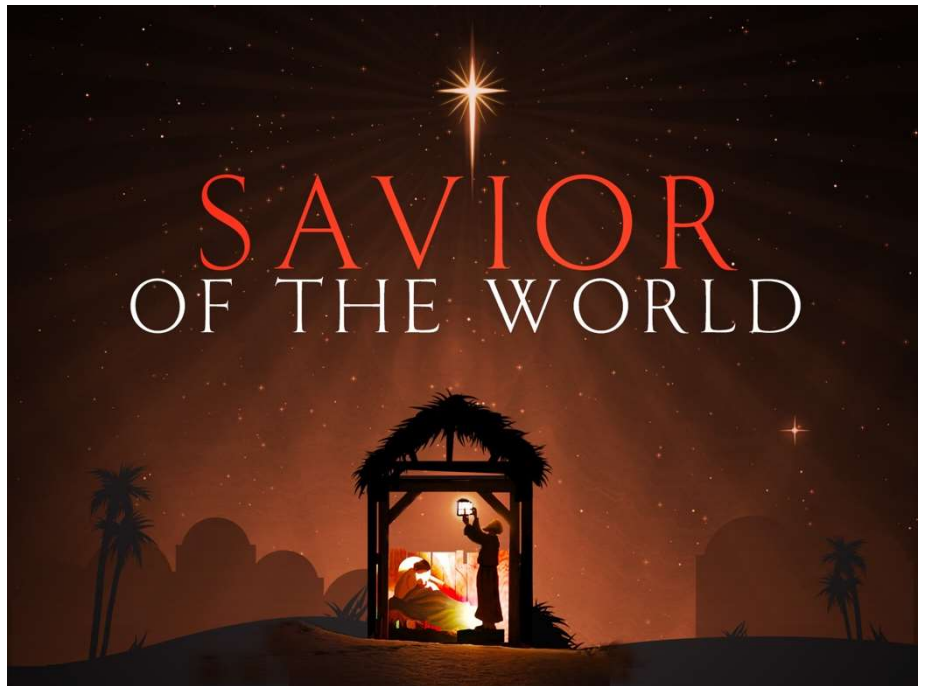
Khi một em bé sắp chào đời, cha mẹ và người trong gia đình không những chuẩn bị nôi giường mà cũng trang hoàng cả một căn phòng để chào đón. Nếu gia đình nghèo thì ít nhất cũng có một cái nôi chuẩn bị sẵn. Khi Chúa Giê-xu chào đời, vì hoàn cảnh, Ngài không được ở trong căn phòng đẹp hay trong nôi

ấm cúng nhưng Ngài phải ở trong một chuồng chiên đơ bản và nằm trong máng cỏ, là nơi người ta để cỏ khô cho súc vật ăn. Nơi Chúa sinh ra đời không những đặc biệt như thế nhưng thiên sứ đã biết và đó là hình ảnh thiên sứ báo cho các mục đồng, là dấu hiệu để họ tìm Đấng Cứu Thế mà thiên sứ vừa báo tin. Thiên sứ nói:

Đây là dấu hiệu cho các anh nhận ra Ngài: các anh sẽ gặp một hài nhi bọc trong khăn, đặt nằm trong máng cỏ. (Lu-ca 2:12).

5. Tin Chúa ra đời được các thiên sứ loan truyền trên không trung

Đây cũng là điều chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử. Trong đêm Chúa Giê-xu sinh ra đời, có mấy người chăn chiên ở ngoài đồng, thức đêm canh bầy chiên. Một thiên sứ của Chúa hiện đến, hào quang Chúa tỏa sáng chung quanh, nên họ rất khiếp sợ. Thiên sứ bảo: *Đừng sợ, vì này, tôi báo cho các anh*

một Tin Mừng, cũng là Niềm Vui lớn cho mọi người. Hôm nay, tại thành vua Đa-vít, một Đấng Cứu Thế vừa giáng sinh cho các anh. Ngài là Chúa Cứu Thế, là Chúa.

Sau đó muôn vàn thiên binh hợp với vị thiên sứ đó hát ngợi ca Thiên Chúa:

Vinh Danh Thiên Chúa trên trời, bình an dưới thế cho người Ngài thương (Lu-ca 2: 8-14).

6. Tin Chúa ra đời được loan báo qua một vì sao trên trời

Thánh Kinh ghi:

“Khi Đức Chúa Giê-xu giáng sinh tại Bết-lê-hem, vào thời vua Hê-rôt, có mấy nhà thông thái từ phương đông đến Giê-ru-sa-lem hỏi: *Vua Do Thái mới hạ sinh ở đâu, vì chúng tôi thấy ngôi sao Ngài bên phương đông nên đến để tôn thờ Ngài*” (Ma-thi-ơ 2:1, 2).

Khi các nhà thông thái, là người chuyên nghiên cứu các vì sao trên trời, thấy một vì sao lạ xuất hiện, họ biết là có một nhân vật đặc biệt ra chào đời, vì thế họ đã gác bỏ công việc, rủ nhau theo hướng vì sao lên đường đi tìm nhân vật đặc biệt mới sinh để tôn thờ Ngài.

7. Khi Chúa ra đời, các mục đồng đến tôn thờ Ngài

Thường khi một em bé ra chào đời có nhiều người đến thăm, nhưng chỉ những ai quen biết hoặc là bà con mới thăm. Trong trường hợp Chúa Giê-xu, không có người bà con nào đến thăm, vì ông Giô-sép và bà Ma-ri đang đi xa nhà, nhưng có các mục đồng đến. Đây là những mục đồng đã được thiên sứ báo tin. Họ tìm đến chuồng chiên máng cỏ để tôn thờ Chúa Hài Đồng. Khi gặp được Chúa, các mục đồng kể lại những điều họ đã thấy và nghe thiên sứ nói. Ai nghe điều họ nói cũng rất là ngạc nhiên, vì tất cả mọi điều đều lạ lùng và huyền nhiệm vô cùng, chưa bao giờ xảy ra cho một người nào.

8. Khi Chúa ra đời các nhà thông thái đến dâng lễ vật cho Ngài

Các nhà thông thái đã đi theo vì sao, tìm đến nơi Chúa Hài Đồng sinh ra để tôn thờ Chúa và dâng quà tặng cho Ngài. Khi Thánh ghi như sau:

Ngôi sao mà họ đã thấy bên đông phương đi trước mặt cho đến chừng ngay trên chỗ Con Trẻ ở mới dừng lại. Thấy ngôi sao, các nhà thông thái mừng vô cùng. Bước vào nhà, thấy Con Trẻ và Ma-ri, mẹ Ngài; họ bèn quỳ xuống thờ lạy Ngài, rồi mở hộp châu báu, dâng lên Ngài các lễ vật: vàng, nhũ hương và một dược (Ma-thi-ơ 2:9-11).

Chúa Giê-xu không những đã sinh ra đời một cách lạ lùng, với bao nhiêu sự việc lạ thường xảy ra chung quanh ngày Chúa ra đời, Nhưng Chúa cũng đã sống một cuộc đời đặc biệt, tràn ngập yêu thương. Ngài không chỉ dạy cho con người những mẫu mực yêu thương nhưng chính Ngài vì yêu thương đã hy sinh chịu chết cho nhân loại. Mừng Giáng Sinh năm nay, chúng ta đừng chỉ nghĩ đến ăn

uống, quà tặng, dạ vũ nhưng hãy mừng sinh nhật Chúa cách ý nghĩa và xứng đáng với tình yêu của Chúa hơn hết. Đó là tiếp nhận Chúa vào cuộc đời và mời Ngài làm Đấng Cứu Thế cho riêng mình. Thánh Kinh cho biết:

Chúa Cứu Thế đã đến trong nước Ngài mà dân Ngài không nghênh tiếp, nhưng những ai tiếp nhận Ngài, nghĩa là tin danh Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con Đức Chúa Trời (Phúc Âm Giăng 1:12)

Minh Nguyễn

GIÁNG SINH ƠN PHƯỚC

Cuộc đời có biết bao tấm gương để chúng nhìn lại, để thấy mình, thấy người và càng biết ơn Chúa vì Ngài đã ban cho chúng ta nhiều hơn, tốt hơn những gì chúng ta xứng đáng nhận. Đến với các em nhỏ mồ côi, tôi lại cảm nhận được tình yêu của Chúa ban cho mình. Chúng ta, thật ra cũng chỉ là những kẻ bất hạnh trong thế gian này, nếu không có Cha yêu thương đang chăm sóc, đỡ nâng từng bước đi... thì không thể biết được mình sẽ ra sao đây.

Hồng, Giám đốc Trung tâm, nói với tôi:

- Chút nữa, anh phát biểu với các em mấy lời nhé!

Tôi cười cười:

- Để xem thử.

Thật ra, tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý để nói với các em mấy lời về mục đích chuyến đi thăm này, Giáng sinh mà. Tôi định nói nhiều ý nhưng chợt nhớ lại, ở đây không thể làm chứng một cách rõ ràng được vì dù sao cũng là một cơ quan, mà muốn nói điều gì thì cũng phải được sự cho phép của họ.

Tôi đã đến thăm Trung tâm Nuôi dưỡng Trẻ mồ côi sơ sinh này được vài lần. Những chuyến đi trước thường vào dịp 1/6, Trung thu... nên cũng có khá nhiều đoàn đến thăm các em. Tuy vậy, Giáng sinh thì không có ai cả, nên chúng tôi quyết định đến thăm các em. Ngoài những món quà có được từ số tiền vận động một số anh chị em ở Hội Thánh và các phụ huynh, tôi còn đem theo mấy quyển “Niềm hy vọng” mà Tổng Liên Hội vừa gửi về hôm trước. Mong rằng những câu chuyện trong cuốn sách sẽ đem lại cho các em một niềm hy vọng mới, một sự đổi thay mới khi các em biết được Chúa Giê-xu là Đấng luôn yêu thương các em.

Trước buổi gặp mặt hôm nay, chúng tôi đã xuống thăm các em sơ sinh. Hồng cho biết, đa số các em ở đây là bị cha mẹ bỏ rơi, nhiều em chỉ mới một tuần tuổi mà cũng phải xa mẹ. Nếu may mắn được phát hiện sớm thì các em được chăm sóc, hồi phục nhanh, tuy vậy cũng có em khi phát hiện bị bỏ rơi thì sức khỏe đã yếu, kiến bu quanh người... đôi khi đem đến bệnh viện cũng không qua khỏi. Có một bé trai rất dễ thương, dễ tính, ai bồng cũng cho cả, nhưng khi thả xuống thì không chịu, thậm chí còn co chân lên không cho thả. Thương nhất là một em hình như mới được một tuổi, bị mù, ngồi chơi một mình, không khóc, không đòi, như một người bàng quan với cuộc sống nhiều cay đắng này...

Các em ở đây, đa số đều có hoàn cảnh gia đình rất khó khăn. Khi trò chuyện với Hồng, tôi mới biết ở đây có ba chị em ruột được Trung tâm nuôi dưỡng đã 11 năm. Ba mất sớm do bị bệnh gan, mẹ bỏ đi, để lại bốn chị em sống cùng bà nội. Gia đình quá nghèo nên không có ruộng đất, chỉ mò cua bắt ốc sống qua ngày. Hồng nói với tôi, ngày lên đón các em, thấy cảnh bà nội cùng bốn cháu lặn lội dưới suối mà chảy nước mắt. Người đã vậy, nhà ở còn tệ hơn, giống như một chái bếp của người ta, vừa nhỏ, vừa lụp xụp, không có một cái gì đáng giá...

Trung tâm đón ba chị em về, để lại một người chị lớn nuôi bà, đến nay chính quyền địa phương đã làm cho bà một căn nhà tình thương, cũng xem như bớt khổ được một chút.

Tôi nhìn Thanh, cô chị đầu trong ba chị em được Trung tâm đưa về, nhỏ xíu như một cô bé học lớp 5, dù năm nay em đã học lớp 9. Ở tuổi này, các em đã có những suy nghĩ của người lớn rồi, vì vậy, đôi mắt Thanh luôn mang một vẻ u uất, buồn cho số phận, lo lắng cho tương lai.

Hồng cho biết, đúng ra ở tuổi Thanh, Trung tâm phải chuyển em đi nơi khác, dành cho trẻ lớn hơn, vì ở đây chỉ có chức năng nuôi dạy các em sơ sinh thôi... Vậy mà không đành chia rẽ tình cảm của ba chị em, vì cuộc sống cay nghiệt đã chia rẽ tình cảm của các em với ba mẹ rồi.

Tôi cầm tay Thanh mà không nói nên lời, con người bất lực là vậy, chỉ có Tình yêu Thiên Chúa mới có thể lấp đầy được những khoảng trống vô biên trong mỗi tâm hồn con người... Cuộc đời có biết bao tấm gương để chúng nhìn lại, để thấy mình, thấy người và càng biết ơn Chúa vì Ngài đã ban cho chúng ta nhiều hơn, tốt hơn những gì chúng ta xứng đáng nhận. Đến với các em nhỏ mồ côi, tôi lại cảm nhận được tình yêu của Chúa ban cho mình. Chúng ta, thật ra cũng chỉ là những kẻ bất hạnh trong thế gian này, nếu không có Cha yêu thương đang chăm sóc, đỡ nâng từng bước đi... thì không thể biết được mình sẽ ra sao đây.

Đến thăm nơi đây, bản thân chúng tôi cũng muốn hai con mình có thêm những trải nghiệm về cuộc sống, thấy được các bạn cùng lứa, mọi điều cũng như mình, nhưng nếu thiếu tình thương của ba mẹ thì bất hạnh biết bao. Hai đứa nhỏ cũng tỏ ra hòa nhập với các bạn rất nhanh, chúng ngồi chơi, nói chuyện rất vui vẻ như những người quen nhau đã lâu.

Sau khi các em ổn định, Hồng giới thiệu tôi, có mấy lời với các em.. Tôi nói với các em về ý nghĩa của Lễ Giáng sinh. Cách đây hơn 2000 năm, có một hài nhi ra đời, cũng nhỏ bé, yếu ớt nằm trong lòng mẹ như các em. Nhưng điều kỳ diệu là hài nhi đó không như những người khác mà có một nhiệm vụ lịch sử, cao cả mà Đức Chúa Trời đã sắp đặt: giáng sinh làm người, để sống một cuộc đời như con người, thấu hiểu những nỗi khổ của con người, và mở ra con đường phước hạnh, đem con người trở lại cùng với Đức Chúa Trời, hài nhi đó là Chúa Giê-xu, Con Đức Chúa Trời. Lễ Giáng sinh chính là kỷ niệm Chúa Giê-xu vào đời, và là ngày vui của toàn thể nhân loại chứ không phải chỉ của những người tin Chúa. Chính vì vậy, chúng tôi đến đây để chúc mừng các em và các mẹ, những người đang săn sóc các em nhân ngày kỷ niệm Chúa Giê-xu giáng sinh, Đấng ban sự cứu rỗi, phước hạnh cho những người tin nhận Ngài...

Mấy đứa nhỏ cứ im lặng nhìn tôi, tôi cũng không biết các em nghĩ gì, nhưng trong lòng cứ cầu nguyện xin Chúa Thánh Linh động chạm đến tâm linh các em, dù những gì đến với các em hôm nay là quá đơn sơ, nhưng mong rằng ít nhất

các em cũng phần nào biết được Chúa Giê-xu là ai, đến thế gian để làm gì, liên quan như thế nào với cuộc sống các em. Biết đâu một ngày nào đó các em sẽ tin nhận Chúa...

Chúng tôi cùng phát quà cho các em. Các mẹ (1) được nhận quà cũng hơi bất ngờ vì trước đây, các đoàn từ thiện đến thăm thường chỉ cho quà các em mà thôi. Trong phần quà Giáng sinh này dĩ nhiên phải có thêm Thiệp Giáng sinh, và có cả cuốn “Niềm Hy vọng” mà chúng tôi muốn thay lời làm chứng cho các em.

Nhìn những khuôn mặt nhỏ bé dưới kia, tôi ước gì được gần gũi được với các em nhiều hơn để giới thiệu về tình yêu của Chúa Cứu thế Giê-xu khi Ngài chấp nhận lìa bỏ ngôi cao sang của mình để xuống thế gian làm người, chịu chết trên thập tự giá chuộc tội lỗi cho nhân loại. Thấy cuốn sách “Niềm hy vọng” có vẻ lạ, nhiều em đọc say mê mà quên cả ăn bánh kẹo. Cuốn sách mỏng nên những em lớn chỉ đọc một chút là xong ngay.

Đến giờ chia tay, Thanh lại gần, nói nhỏ:

- Con nói cái này, chú đừng cười nhé!
- Sao lại cười, có gì con cứ nói.
- Chủ nhật này cho tụi con đi nhà thờ với.
- Tụi con? Là mấy đứa?
- Ba chị em con với mấy đứa bạn nữa, chắc cũng năm sáu đứa.
- Được thôi, nhưng phải nói với mẹ Hồng, mẹ cho phép, tụi con mới được đi.
- Dạ.

Nghe tôi nói, Hồng cười:

- Được chớ. Em giao mấy đứa cho anh luôn cũng được. Ráng mà nuôi con nghe.

Hồng quay sang Thanh:

- Đi với chú, cô, các con phải ngoan, nghe lời, không được nghịch phá nghe. Đứa nào mà không nghe lời, mẹ biết được, mẹ phạt.

Thanh hí hửng ra mặt. Tôi thật vui như mở cờ trong bụng, Chúa thật kỳ diệu, Ngài đã đáp lời cầu xin của chúng tôi. Vậy là dù Giáng sinh chưa đến nhưng đã có niềm vui rồi. À, mà Giáng sinh cả mùa kia mà. Cả đoàn cứ nhìn nhau cười mãi, tôi biết, họ cũng vui như tôi...

Thật là một mùa Giáng sinh đáng nhớ. Giáng sinh Yêu thương, Giáng sinh ơn phước.

Vũ Hương Dương

(1) Ở Trung tâm Nuôi dưỡng Trẻ mồ côi sơ sinh, “mẹ” là người chăm sóc một nhóm trẻ, khoảng từ 10-15 em, các em được gọi là “con”, sống chung với nhau như một gia đình.

Em phải xếp hàng ở đâu để gặp Chúa Giê-xu?

Mùa giáng sinh đang đến gần...

Tuyết bắt đầu rơi...

Các siêu thị đầy ngập người...

Những con người đang bận rộn mua sắm các món quà ...

Bọn trẻ con đang háo hức ngóng chờ ông già Noel...

Và tôi cũng bị cuốn vào dòng chảy đó một cách vô thức. Giáng sinh à? Giáng sinh thì đi mua quà giáng sinh thôi...? Sẽ tặng quà cho mọi người, rồi cùng nhau ăn tiệc, trò chuyện... như một thói quen.

Bất chợt, khi đang chìm ngập trong biển người đông đúc đang chen lấn xếp hàng mua sắm, cậu em nhỏ kéo vạt áo tôi, ngược mắt lên nhìn tôi và hỏi:

“Em phải xếp hàng ở đâu để gặp Chúa Giê-xu? Ngài có ở trong cửa hàng không? Giáng sinh là sinh nhật của Ngài mà sao em không thấy Ngài ở đâu hết vậy?”

Tôi bỗng sững người lại trong sự bàng hoàng, sững sốt trước câu hỏi ngây thơ đó của em tôi. Nó đã nhắc cho tôi nhớ lại thông điệp sâu sắc của mùa giáng sinh: Con Trời đã giáng thế trong hình hài con người để gánh lấy tội lỗi thay cho nhân loại, đem chúng ta trở về cùng Cha Thiên Thượng. Loài người chúng ta có thể quên Chúa nhưng Thánh Chúa thành tín không bao giờ quên chúng ta – là con cái yêu dấu được nắn nê từ bụi đất bởi tay Ngài. Ngài vẫn nhân từ, yêu thương và đầy sự nhẫn nại chờ đợi chúng ta tìm về bên Ngài.

Đã bao lần tôi ăn mừng giáng sinh mà không có Chúa tôi ở đó. Đã bao mùa giáng sinh trôi qua mà tôi không ca ngợi, tôn vinh Chúa tôi trong ngày sinh nhật Ngài. Tôi mãi mê vui chơi theo thế tục mà quên mất Ngài. Sống mũi tôi hơi cay

rồi mắt tôi ướt sũng, những giọt nước mắt bắt đầu rơi. Câu hỏi của cậu em nhỏ đã khiến tôi xúc động biết chừng nào.

“Phải xếp hàng ở đâu để gặp Chúa Giê-xu đây? Ngài được sinh ra là vì tôi. Bạn bè và người thân sẽ tặng tôi những món quà nhưng Đấng Christ đã trao cả mạng sống Ngài cho tôi.”

Tôi mừng rỡ ra quang cảnh ngày Chúa trở lại trần gian. Khi ấy, Chúa sẽ hiện ra ở trên trời, mọi dân tộc dưới đất sẽ đăm ngực và thấy Ngài lạy đại quyền đại vinh ngự trên mây trời mà xuống. Ngài sẽ sai thiên sứ mình dùng tiếng kèn rất lớn mà nhóm lại những kẻ đã được lựa chọn của Ngài ở khắp bốn phương, từ cuối phương trời này cho đến tận phương kia. Em tôi sẽ không cần hỏi: em phải xếp hàng ở đâu để gặp Chúa Giê-xu nữa. Bởi vì tất cả chúng ta sẽ xếp hàng xung quanh ngai vua vinh hiển của Ngài, mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất thảy đều quỳ xuống và mọi đầu lưỡi thảy đều suy tôn: Giê-xu Christ là Chúa.

Lạy Chúa yêu thương, ngày hôm nay Chúa đã dùng em trai con để nhắc nhở con về sự hiện diện của Chúa trong đời sống con. Tạ ơn Chúa vì Ngài vẫn yêu con, nhớ đến con ngay cả khi con quên mất Ngài. Cuộc đời trên đất của chúng con tuy ngắn ngủi nhưng nó ẩn chứa những giá trị vĩnh cửu trong đó chỉ khi được sử dụng cho Chúa. Xin giúp con sống mỗi phút giây đều biết tôn vinh, ca ngợi Ngài.

Trích nguồn: Ca khúc giáng sinh: «Where’s the line to see Jesus ? »

Liên Nguyễn

Đổi Thay

Xếp quần áo, đồ bơi, vật dụng cá nhân vào va-li. Bé Nhi hỏi mẹ:

– Sáng mai mấy giờ tàu chạy vậy mẹ?

– Tám giờ con gái.

– Đợt này mình ở chơi nhà bà mấy ngày hở mẹ? Khi nào bố sẽ ra đón mẹ con mình về?

– Mình sẽ ở nhà bà một tuần. Đợt bố đi công tác ở Đà Nẵng vô sẽ đón ba mẹ con mình về luôn.

Bé Nhi quay qua nói với bé Nghĩa: Wow, kỳ này mình được đi tắm biển thỏa thích luôn em ha.

– Hai con đi ngủ sớm để mai mình đi sớm.

– Dạ.

Bé Nhi và bé Nghĩa háo hức đón chờ một kỳ nghỉ hè thú vị. Cứ mỗi năm đến hè, vợ chồng Ngọc đều sắp xếp thời gian đưa các con ra thăm bà Hường – người mà Ngọc hàm ơn.

Đoàn tàu xinh xịch lướt qua những cánh đồng xanh rì, những dãy núi đồi trùng điệp. Những áng mây trắng lang thang trên bầu trời xanh thẳm. Ngọc nhìn qua cửa sổ đếm thời gian... Ngọc thầm tạ ơn Chúa vì mọi sự xảy ra trong ý muốn tốt lành của Ngài. Thấm thoát, mới đây mà đã gần mười năm. Chúa cho Ngọc gặp bà Hường không phải là tình cờ. Hồi đó, ở cái tuổi hai mươi tám, Ngọc thành công với chức vụ kế toán trưởng. Khoản thu nhập kha khá thêm vào số tiền của ba mẹ ở nước ngoài gửi về, Ngọc có một cuộc sống đầy đủ với quần áo hàng hiệu, mỹ phẩm đắt tiền, xe xịn. Nhiều người mơ ước được cuộc sống thành đạt như Ngọc. Riêng Ngọc, vẫn có gì đó thiếu vắng trong tâm hồn như những nốt nhạc buồn của nhạc sĩ Đức Huy: "... Rồi cuộc vui tàn, mọi người

bước đi, một mình tôi về, nhiều lần ước mi...”. Cuộc sống tiện nghi, xa hoa một thời đã kéo Ngọc xa cách Chúa.

Tháng Năm. Con mưa đầu mùa bất chợt. Ngọc vội vã tắt máy xe, nép vào hiên nhà bà Hường. Bé Quân chạy ra nhanh nhẩu:

- Cô ơi, cô vào nhà con trú chứ mưa tạt bị ướt đó cô.
- Không sao. Mưa một tí rồi tạnh thôi. Cảm ơn con.

Bà Hường bung ly trà gừng nóng mời ân cần:

– Cô vào nhà uống miếng trà cho ấm. Nhà tôi có hai bà cháu thôi nên cô đừng ngại.

Không thể từ chối lời mời của người hàng xóm, Ngọc bước vào. Ngọc đảo mắt nhìn quanh căn nhà trọ với những đồ dùng đơn sơ: một cái giường nhỏ, một cái tủ gỗ sồi màu, một cái ti vi cũ kỹ. Tấm lịch hình Chúa Giê-xu treo trên tường khiến cho Ngọc tò mò:

- Ủa, bác là tín đồ Tin Lành hả bác?
- Vâng, bà cháu bác tin Chúa Giê-xu. Có khi nào con nghe giới thiệu về Chúa Giê-xu chưa?
- Dạ, trước đây con đã từng đi nhà thờ rồi bác ạ. Nhưng... lâu rồi con không còn đi nữa.

Giọng ngập ngừng, ánh mắt lẩn tránh khiến bà Hường biết được cô gái trẻ có nhiều nỗi niềm sâu thẳm.

Bà Hường mở lời:

– Từ hôm con dọn về đây ở, bác thấy con đi đi về về một mình. Nhiều lần bác muốn nói chuyện, mời con qua nhà chơi mà bác nói thật thấy nhà cao cửa rộng quá bác cũng chưa dám. Nhà bác có hai bà cháu, nếu con không ngại thì khi nào buồn qua nhà bác chơi.

- Ba mẹ bé Quân không ở chung với bác ạ ?
- Quê của bác ở miền Trung, nhà bác gần biển lắm. Ba của bé Quân là ngư dân. Một đêm nọ, nó xuống thuyền đi câu mực và các anh em không thấy nó quay lại thuyền. Từ đó, nó vĩnh viễn không trở về với bác và vợ con nó. Con dâu bác

đau buồn quá, không vượt qua được cú sốc và đã đổ bệnh rồi cũng ra đi mãi mãi. Vừa đau buồn vừa nhớ thương, bác dắt bé Quân vào Sài Gòn đi giúp việc cho người ta. Thời gian trôi nhanh thật, mới đó mà mấy năm rồi. Những ngày đầu chân ướt chân ráo mới đến đây, bác cũng lo lắng lắm. Nhưng cảm ơn Chúa, bác mất đi người con yêu dấu nhưng có Chúa là người bạn thân luôn đi bên cạnh nên bác không cô đơn. Còn bé Quân mất cha mẹ nhưng cháu có một người Cha Thiên Thượng trên thiên đàng luôn bông ẵm và chăm sóc cháu.

– Con xin lỗi vì vô tình nhắc lại nỗi đau của bác. Nói thật với bác, những ngày đầu mới dọn về đây, chiều chiều đứng trên ban công con hay ngó qua nhà bác thấy hai bà cháu vui vẻ, hạnh phúc lắm. Con tưởng bác là người may mắn nào ngờ...

– Lúc đầu bác cũng buồn lắm nhưng nhờ có anh em trong Hội Thánh lui tới thăm viếng. Và chính tình yêu của Thiên Chúa đã an ủi và xoa dịu nỗi đau của bác. Bác tin là Chúa có chương trình tốt nhất cho hai bà cháu nên bác thuận phục và cứ bám víu Chúa mà đi.

– Sáng Chúa nhật tuần này con rảnh không? Bác mời con đi thờ phượng Chúa với bác được không?

Ngọc từ chối khéo: Tuần này con bận rồi. Hẹn bác dịp sau ạ.

Bên ngoài, mưa đã tạnh. Ngọc khéo léo cắt ngang câu chuyện và xin phép ra về. Đôi mắt ưu tư của cô gái trẻ khiến bà Hường nặng lòng và cru mang tình trạng đói khát tâm linh của Ngọc. Bà cầu nguyện xin Chúa giúp bà chăm sóc và gây dựng đức tin cho Ngọc. Thời gian trôi qua, nhờ sự quan tâm, nâng đỡ của bà Hường khiến cho Ngọc thấy mối liên hệ gần gũi hơn. Ngọc không còn sống khép kín như trước nhưng cởi mở hơn. Những lúc rảnh rỗi, Ngọc thường qua nhà trò chuyện, tâm sự với bà Hường và dạy bé Quân học. Qua cuộc đời của bà Hường, Ngọc được khích lệ rất nhiều. Mặc dù cuộc sống của hai bà cháu đơn sơ với những bữa ăn đạm bạc nhưng thật ấm áp. Trên khuôn mặt phúc hậu của bà Hường lúc nào cũng nở nụ cười đem đến sự an ủi cho những người mệt mỏi, tưới mát những tâm hồn héo héo hắt. Dầu những lúc bệnh tật bà cũng không than vãn, vì sức mạnh bề trong đã giúp bà mạnh mẽ vượt qua bệnh tật. Mặc dù cuộc sống không dư giả nhưng ai thiếu thốn bà Hường đều giúp đỡ từng cái quần, cái áo, chén com... vì bà tin rằng “ban cho có phúc hơn nhận lãnh” và

Đức Giê-hô-va Dirê sẽ chu cấp “đồ ăn đủ ngày” cho hai bà cháu. Mọi người trong xóm ai cũng yêu thương và quý mến bà. Bà Hường không giàu có của cải vật chất, nhưng bà giàu tấm lòng nhân ái và tâm hồn bình an.

Có những đêm Ngọc nghe tiếng hát ngân cao của hai bà cháu trong niềm vui mừng và hạnh phúc. Ngọc thêm khát niềm vui và sự bình an đó biết bao. Nhiều đêm Ngọc nằm trần trọc suy nghĩ: Tại sao dù giữa những khó khăn bà Hường vẫn bình an và vui mừng? Làm sao Ngọc có được niềm vui ấy và tìm được ý nghĩa cuộc sống? Ngọc nhận ra rằng chỉ có tình yêu của Chúa mới lấp đầy những chỗ trống trong tâm hồn và ban cho con người niềm vui và sự bình an thật. Ngọc nhớ đến câu Kinh Thánh bà Hường tặng: Hỡi những người đang mệt nhọc và nặng gánh ưu tư, hãy đến với Ta, Ta sẽ cho các con được nghỉ ngơi. Câu Kinh Thánh này quen thuộc từ nhỏ, nhưng đêm nay Ngọc mới thật sự đáp ứng lời mời gọi.

Tia nắng ấm của một ngày mới xuyên qua khung cửa sổ đánh thức người thiếu nữ. Ngồi trước bàn trang điểm, Ngọc thoa chút phấn son, má hồng và diện bộ áo dài mới. Đã lâu lắm rồi, Ngọc mới thấy mình nữ tính và dịu dàng đến thế. Ngọc qua nhà bác Hường, gõ nhẹ cửa:

– Chào bác buổi sáng. Hôm nay con muốn đi thờ phượng Chúa chung với bác và bé Quân.

Bé Quân từ phòng ngủ chạy ra: Hoan hô cô Ngọc. Vậy là Chúa đã nhậm lời cầu nguyện của con và bà nội. Mấy tháng nay con và bà nội cầu nguyện cho cô luôn.

Bà Hường cảm động rung rung nước mắt trong niềm vui sung sướng.

Hai năm sau.

Trong căn phòng nhỏ, đồ ăn đã được dọn sẵn lên bàn. Bà Hường tuyên bố lý do:

– Hôm nay bác nấu mì Quảng trước là để cảm ơn Đức và Ngọc đã dành thời gian dạy học cho bé Quân thời gian qua. Thứ hai, cũng là bữa tiệc chia tay với hai con. Tuần sau bác sẽ dọn về quê. Bác muốn cho bé Quân về quê học cấp hai cho đỡ chi phí, một phần bây giờ bác cũng lớn tuổi rồi về quê sinh sống gần gũi

với thiên nhiên vẫn thích hơn. Khi nào hai con có dịp đi công tác hay du lịch thì ghé miền Trung chơi nghen.

– Dạ. Con cảm ơn bác là người đã dẫn dắt con trở lại với Chúa. Xin bác tiếp tục cầu nguyện cho con để con được vững vàng trong đức tin và ngày càng yêu Chúa hơn.

Đức tiếp lời của người yêu: Bác cầu nguyện cho chuyện tình cảm và hôn nhân của tụi con để mọi sự đi theo sự hướng dẫn của Chúa. Con và Ngọc sẽ luôn nhớ đến bác và bé Quân trong sự cầu thay.

Bé Quân liếng thoảng: Khi nào cô chú đám cưới, cô chú nhớ mời con với bà nội nha.

Ngọc đưa tay bấu má bé Quân: Chắc chắn rồi. Bà nội là ân nhân của cô Ngọc và chú Đức mà.

Bữa tiệc kết thúc. Ánh trăng đêm nay tròn và sáng vàng vặc, chiếu những tia sáng lung linh, không khí ấm áp tràn vào đầy căn phòng. Hai bà cháu cùng với Đức và Ngọc dâng lên Thiên Chúa lời ngợi ca theo phím đàn ghi-ta: Có Chúa dưỡng nuôi đời tôi thấy thỏa lòng, dù nghèo vật chất mà cuộc sống tâm linh không nghèo. Quanh đêm luôn ngày Ngài nuôi tôi như cánh chim non. Phong phú đức tin nhờ sức sống tình yêu...

Hoàng hôn buông xuống, bác mặt trời ửng hồng nơi góc trời tây, chiếc xe chậm chậm lăn bánh, Đức và Ngọc vẫy tay tạm biệt chào bà Hường và bé Quân. Khóe mắt cay cay, Ngọc cầu nguyện xin Chúa cho hai bà cháu trở về quê bình an và xin Chúa sử dụng cuộc đời bà Hường đem nguồn phước đến cho nhiều người...

Và rồi hôm nay nắng chiều trải dài trên bãi cát trắng, hàng phi lao vi vu trong gió. Những con sóng lăn tăn vỗ vào bờ. Quân chỉ cho bé Nhi và bé Nghĩa xây lâu đài trên cát. Bất chợt cơn gió mạnh đi qua, sóng ập vào bờ, cuốn trôi lâu đài cát ra biển. Lũ trẻ la í óe, cười vang. Ngọc nói với bà Hường:

– Con cảm ơn Chúa ngày ấy đã cho con được gặp bác để rồi đời con được đổi thay. Con nhận ra của cải vật chất chỉ là những thứ phù du, chóng tàn. Con

kinh nghiệm sự giàu có nơi Đức Chúa Trời là sự bình an, hy vọng và niềm vui bất tận ở trong Ngài bác ạ.

Nhũ Hương

KẾ HOẠCH CỦA THIÊN ĐÀNG

“Lời về tuyết trắng chịu tang

Nụ hoa buốt giá lang thang một mình...”

Nó xòe tay đón lấy từng bông tuyết xoay xoay trong cơn gió buốt lạnh, môi lầm nhảm lời tự tình của riêng mình. Nó ngược nhìn những tinh thể nước đá nhỏ bé rơi đầy trong không gian, bao phủ lên tất cả một màu trắng mịn, tựa như bông gòn nhưng lạnh tê tái, buốt giá cả những vật vô tri bên cạnh.

Siết mạnh chiếc áo choàng dày, nó xoa tay vào nhau rồi quấn lại chiếc khăn choàng trên cổ, đi tới đi lui hờ hững như đang đợi một người nào đó. Nó bâng quơ bên ngoài, thâm thương thân mình bên phía trong mái tóc bông bênh uốn xoắn lộn kia bằng những lời thơ rơi rớt. Nó mong có một người đàn ông đi qua, chỉ cần liếc nhìn thì nó sẽ...

Hắn lầm lũi kéo cao cổ áo khoác, hai hàm răng cắn lại để khỏi va vào nhau lập cập, trong đầu hắn đang tính toán để tìm ra một cách thật thấu đáo. Chợt hắn thấy một người đang dáo dác, tay cầm chiếc túi xách lơ đãng, hắn nhào tới, giật phăng chiếc túi trên tay kẻ đó nhưng kỳ lạ thay, tên đó bỏ chạy, chỉ để lại một ánh mắt bực tức. Phía xa, có tiếng la thất thanh “cướp, cướp”, một phụ nữ đang hét hải chạy tới và một sĩ quan cảnh sát cũng đang xăm xăm bước về phía hắn. Hắn mỉm cười, đưa đôi tay mình đang cầm chiếc túi ra, chờ đợi. Người cảnh sát bước đến, cầm chiếc túi và nói: “Cảm ơn anh, anh là một công dân tốt, hãy đợi tôi bắt tên cướp và quay lại lấy lời khai của anh nhé.”

“Ô! Sao lại có chuyện trùng hợp tức cười này nhỉ? Hắn đang có ý định khác mà, sao ông Trời phụ lòng người thế nhỉ?”

Bất chợt, hắn lia đôi mắt về phía cô gái đứng một mình, có vẻ đang đợi bạn. Hắn lóe lên một ý tưởng. Hắn lượm một hòn đá bên gốc cây, nhắm vào ngôi nhà gần đó, vung mạnh tay và “xoảng”. Lớp kính trên cửa sổ rơi xuống, hắn đứng im chờ đợi một tiếng kêu lớn của cô gái để gọi cảnh sát. Nhưng không, cô ả im

lặng nhìn lơ chỗ khác, một cảnh sát mặc sắc phục đi tuần ngang qua, hắn mạnh dạn chạy đến gần và nói:

- Đây sĩ quan, tôi vừa ném vỡ cửa kính ngôi nhà bên đường đó.

Anh cảnh sát chẳng lấy gì làm ngạc nhiên mà nói:

- Cái nhà đó đã bị bỏ hoang khá lâu rồi vì có người tự sát. Anh đùa tôi đây hả?

Hắn bực bội vì không như ý mình muốn nên chuyển mục tiêu qua cô gái. Hắn đi phăng về phía cô, lấy tay cấu vào hông cô một cái rồi đau đến nỗi cô bất ngờ và “á” lên một tiếng lớn. Hắn mỉm cười, chờ cô gái quay lại giáng cho hắn một tát tay và gọi cảnh sát bắt hắn ngay nhưng đời không như là mơ, cô gái tuy giận dữ nhưng cắn môi lại và quay qua mỉm cười với hắn khi thấy tên cảnh sát nhìn mình. Anh cảnh sát bỏ đi vì nghĩ hai kẻ này đang yêu và giận đối giận nhau nên đem mình ra làm trò đùa.

Nhìn thấy cảnh sát đã bỏ đi, hắn tiến tới, nạt lớn:

- Đây cô kia, sao tôi sàm sỡ cô mà cô không lên tiếng cho cảnh sát bắt tôi hả? Cô không được bình thường hả?

Nó quắc đôi mắt sắc lẹm nhìn hắn, cắn hai hàm răng khít lại, rít qua kẽ răng:

- Tao làm gái đứng đường, hô lên cho vô khám ngôi nhà, mà bị bệnh thì vô nhà thương đi nha, đừng đứng đây phá tao.

Hắn há hốc miệng, cười hay mỉa nhỉ? Đời này lại có đứa khổ hơn mình. Hắn hỏi với một thái độ khác hẳn:

- Mùa này ít khách lắm, sao cô không kiếm việc gì khác mà làm cho qua mùa đông?

Thật là một câu hỏi vừa ngu ngơ, vừa ngờ ngẩn làm nó cũng bật cười:

- Nếu tôi có việc khác để làm thì ra đây đứng đường làm gì nữa? Còn anh? (nó đã đổi cách xưng hô vì thấy vẻ mặt thương cảm của “thằng” đối diện) Sao

anh không tìm một nơi ấm áp mà đi làm những việc điên rồ như vậy? Anh có vấn đề về thần kinh hả?

Hắn nhìn kỹ cô gái. Có vẻ phong trần với gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng nhưng đôi mắt buồn quá, nó như một mặt nước hồ bị đóng băng phía trên nhưng bên dưới lớp băng đó chứa đựng một nỗi niềm miên man, sâu thẳm, không thấy đáy. Hắn chợt thương cảm cho hoàn cảnh trước mặt nên hỏi khẽ:

- Cô qua đây lâu chưa? Sao lại rơi vào cảnh này?

Cô gái nhận ra trong lời hỏi thăm đó không có vẻ gì là châm chích nên cũng nhỏ nhẹ trả lời:

- Sáu năm rồi, tôi từng là du học sinh. Một kẻ chỉ biết học và học rất giỏi nơi quê nhà. Khi nhận được học bổng sang đây, những điều mới lạ cứ tràn vào cuộc sống của tôi, nó cuốn tôi vào vòng xoáy trụy lạc và để có tiền cho nhiều thú vui, tôi đã bước vào con đường mại dâm lúc nào không biết.

Cô ta ngồi xuống bên vệ đường, lặng lẽ cúi đầu nói tiếp những ký ức đang ùa về xốn xang nơi khóe mắt:

- Đi đêm có ngày gặp ma. Cảnh sát hốt tôi trong một lần đi khách. Việc học bị hủy, tôi vương vãi vòng tù tội.

Hắn ngồi xuống cạnh nó. Hắn muốn an ủi cô gái hãy có cái nhìn lạc quan về cuộc sống ngày mai nhưng có vẻ không ổn vì chính hắn cũng đang rơi vào thế kẹt. Chẳng biết làm gì để sống cho qua mùa đông lạnh giá nơi xứ người.

Cô gái chợt quay sang nhìn kẻ ngồi bên cạnh, hỏi bất ngờ:

- Anh định làm gì khi sàm sỡ tôi vậy ? Không sợ cảnh sát hốt hả?

Hắn chẳng ngại ngần gì mà cười lên ha ha:

- Tôi đang mong chờ điều đó mà. Tôi muốn được ở tù trong mùa đông này, có cái ăn, cái mặc, ấm áp mà chẳng sợ gì cả. Chính phủ nuôi qua mùa đông thì còn gì bằng.

• Thằng khùng. Một thằng đàn ông mạnh khỏe mà tìm cách vô nhà đá, mày vô đó cho biết mùi đời đi con, có khi mày sẽ không còn có cơ hội thấy ánh mặt trời nữa đâu. Nó bắt mẫn buông ra một tràng dài.

– Ô hay, con nhỏ này, tự nhiên thay đổi thái độ, cách xưng hô là sao hả? Cô bị gì vậy?

Hắn ngạc nhiên nhìn cô gái như quái vật vì đang nói chuyện nhẹ nhàng, tình cảm mà con nhỏ thay đổi, tiếp tục “mày, tao” với hắn.

• Anh nói bị sao là sao? Anh có bị điếc không? Tôi đã nói mình từng “bị” ở trong đó hai năm, chưa thấy ai tự nguyện vào đó trừ mấy thằng khùng.

• Ê, cô kia, đừng có lợi dụng chửi khùng này khùng nọ nghe chưa. Cô có kinh nghiệm thì phải truyền lại cho tôi biết chứ. Nào, ngồi xuống và kể tôi nghe coi. Trong đó ra sao, mùa này chắc ấm vì được phát đồ và ăn súp nóng nhỉ? Bụng tôi đã réo lên rồi đây này.

Cô gái lắc đầu ngao ngán, ngồi xuống kế bên cái thằng có suy nghĩ lạ lùng kia. Cô nói:

• Anh đừng có suy nghĩ chính phủ nuôi không những kẻ gây nguy hiểm cho xã hội chớ. Vào đó anh phải phục tùng răm rắp mệnh lệnh mà các cai ngục đưa ra, chưa kể anh sẽ bị những đại bàng trong đó hành hạ, sai khiến. Khi bước vào đó, anh đã bị tước đi quyền công dân của mình, ngoài ra, đôi lúc anh sẽ phải sống những ngày đúng nghĩa của một con người không phải là người.

Hắn rúng động. Ghê gớm vậy ư? Hắn cứ nghĩ đơn giản là trú tạm vài tháng cho qua mùa đông thôi, tìm một tội nhẹ nhẹ rồi vào đó được ăn không ngồi rồi, tránh những ngày buốt giá của mùa đông xứ người, sau đó hắn sẽ được ra khỏi đó và... tính tiếp. Giờ đây, khi nghe tâm sự của một “ma cũ” hắn giật mình sợ hãi. Hắn bồi hồi, run giọng:

• Vậy cô làm sao chịu đựng được trong hai năm?

Cô ta lại trầm ngâm, đôi mắt sụp xuống, chớp chớp và uơ uớt. Cô hồi tiếc, ân hận vì một chuyện...

Cô trút cạn lòng mình:

• Những ngày cuối tuần. Tôi luôn trông ngóng những ngày cuối tuần trong đời mình. Những ngày đó, có những con người với những gương mặt rạng rỡ, đem nhiều đồ ăn ngon cho chúng tôi. Họ phân phát thức ăn, chăm sóc người bệnh, chia sẻ câu chuyện của chúng tôi và họ nói về tình yêu của Thượng Đế đã dành cho chính họ và cả cho chúng tôi. Nhiều người đã nhận lấy tình yêu miễn phí đó trong vui mừng, trong nước mắt. Nhưng tôi đã im lặng. Tôi góm ghiếc chính mình, tôi chẳng yêu nổi chính tôi thì ai có thể yêu tôi đây? Thượng Đế ư! Ngài ở xa quá, tôi làm sao có thể với tới các vì sao chứ?

Chợt hấn cắt ngang:

• Cô tào lao quá đi. Tiếp nhận tình yêu ấy bằng đức tin chứ không phải bằng những câu hỏi vớ vẩn. Cái này tôi cũng được nghe vài lần bởi những người giảng đạo nhưng tôi cũng không nghĩ điều đó dành cho tôi, vì tôi cũng chẳng ra chi trước mặt Thượng Đế.

• Những người ấy nói “kẻ bệnh mới cần thầy thuốc”. Anh và tôi là những kẻ bệnh nặng rồi còn gì.

• Nhưng có lẽ đã quá muộn màng cho chúng ta, phải không cô gái? Thượng Đế cho chúng ta cơ hội, nhưng bởi mặc cảm tội lỗi mà chúng ta chẳng dám bước tới để trao gánh nặng mình cho Ngài và nhận lấy tình yêu vô biên.

Hai con người mặc cảm tội lỗi đang đối đáp qua lại, đang đắm mình trong những hồi ức xa xôi thì chợt có người đến gần, gã nhìn quanh, tiến thẳng về phía “tên khùng” với đôi mắt đầy sát khí. Gã rút trong túi ra một con dao, bấm “tạch”. Tay gã vung lên, ánh thép lóe sáng qua bông tuyết trắng xóa. Cô gái chỉ kịp đẩy chàng trai một cái thật mạnh, cô nhào đến và hứng trọn mũi dao sắc lạnh. Một cảm giác đau buốt khủng khiếp nơi lưng và dòng máu ấm nóng trào ra ướt đẫm. Tên cướp rút dao về, quá bất ngờ vì hành động của cô gái nên gã đứng sựng lại trong vài giây.

“Đoàng, đoàng!” Tiếng súng khô khốc vang lên. Tên cướp ngã xuống và những người mặc sắc phục ập đến.

• A lô, xin cho xe cấp cứu đến địa chỉ... gấp...

Mọi việc diễn ra quá nhanh, chàng trai sững sờ, miệng há hốc, bất ngờ về một người con gái mới quen đã hứng trọn nhát dao cho mình. Nước mắt đã trào ra ướt đẫm mặt chàng trai, nhỏ xuống mặt cô gái mặn đắng. Cô gái mở mắt hờ, khẽ mỉm cười yếu ớt, cô nói cách dứt quăng:

• Em... tên... là... Tuyết. Hãy... ở... cạnh... em...

Tay cô gái lần vào túi áo, khẽ khàng lôi một tờ giấy nhẵn nhúm ra chứng tỏ đã bao lần ngập ngừng, lần này cô gái đã quyết định dúi vào tay chàng trai:

• Hãy... gọi... đến... số... này. Ông... Trờì... không... bỏ... ta. Nói xong cô lịm đi vì kiệt sức.

Xe cấp cứu hú những hồi còi inh ỏi, băng ca được đưa xuống nhanh chóng và cô gái được sơ cứu cách kịp thời. Tất cả đều được đưa lên xe chở về bệnh viện.

Hai bàn tay chàng trai nắm chặt tay Tuyết, trong bốn bàn tay đó có địa chỉ của một vị Mục sư và phái đoàn đã đến trại tù hàng tuần.

“Thượng Đế ơi! Xin nhận lấy hai tấm lòng thống hối...” chàng trai dỗi mắt nhìn qua cửa xe. Ngoài kia, tuyết vẫn rơi đều, phủ đầy một màu trắng xóa trong không gian. Bên trong xe, có hai đôi bàn tay ấm nóng đang siết chặt một tờ giấy nhàu nát.

Hải Yến

Cầu Nguyện Không Thôi

Thân chào các anh chị em trong Chúa thân mến!

Tôi xin chia sẻ với anh chị em một đề tài xem ra không có gì là mới nhưng lại rất quan trọng, đó là “Sự Cầu Nguyện”.

Câu gốc trong sách 1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:16-17:

“Hãy vui mừng mãi mãi, cầu nguyện không thôi”

Có một con cái Chúa đã nói “Cơ Đốc Nhân không cầu nguyện giống như một người sống mà không cần thở”. Khi nghe được câu nói này và đọc qua phần Kinh Thánh này, tôi được Chúa nhắc nhở và tự hỏi: Còn chính mình tôi thì sao? Tôi suy nghĩ như thế nào về sự cầu nguyện? Đây là thì giờ phước hạnh mà tôi yêu thích? Đây là thói quen buộc tôi phải duy trì? Hay đây là việc miễn cưỡng tôi phải làm cho người khác thấy? Dù tôi thích hay không thích, tôi phải biết rằng cầu nguyện là mệnh lệnh Chúa đã truyền.

Kinh Thánh khuyên là “cầu nguyện không thôi”. Điều đó không có nghĩa là tôi phải gác lại mọi công việc để cầu nguyện suốt ngày nhưng có nghĩa là: tôi phải thường xuyên tương giao với Đức Chúa Trời, và tôi sẽ được biết Chúa trong cách mới mẻ và kinh nghiệm Ngài nhiều hơn trong sự cầu nguyện. Và dĩ nhiên tôi biết rằng Chúa không bao giờ quên tôi nhưng là để tôi không quên đi

sự hiện diện của Chúa để rồi bất an, sợ hãi khi đối diện với những cơn sóng dữ cuộc đời.

Mỗi chúng ta cần tập tành và kỷ luật bản thân để sự cầu nguyện trở thành điều không thể thiếu trong đời sống mình. Khi thưa chuyện với Chúa là lúc chúng ta bước vào một kho tàng phước hạnh. Tại nơi đó chúng ta được gặp gỡ Vua trên muôn vua.

Sách Giê-rê-mi 29:13 có chép ***“Các người sẽ tìm ta và gặp được khi các người tìm kiếm ta hết lòng.”***

Đây là một đặc ân lớn và vô cùng màu nhiệm mà Chúa đã bày tỏ. Qua Kinh Thánh chúng ta tìm thấy những tấm gương cầu nguyện của con cái Chúa như hình ảnh Mô-i-se phủ phục trước mặt Chúa để tìm kiếm sự tha thứ cho dân sự (Phục Truyền 9:18), ông Đa-ni-ên cầu nguyện mỗi ngày ba lần ngay cả khi bị cầm đoán (Đa-ni-ên 6:10-11), vua Đa-vít cầu nguyện giữa bão tố cuộc đời với một niềm tin không lay chuyển (Thi Thiên 3)....

Dù vậy trong hành trình theo Chúa, thú thật có những lúc tôi mệt mỏi, nản lòng và xao lãng trong sự cầu nguyện. Chúa biết rõ sự yếu đuối của tôi. Chúa yêu thương tôi và dùng đủ mọi cách đem tôi về với Ngài.

Con cảm tạ Chúa qua bài chia sẻ hôm nay Chúa đã cho con kinh nghiệm được lòng thương xót của Ngài, và có cơ hội chia sẻ lại cho anh chị em của con. Con cầu xin Chúa thương xót đến Hội Thánh của Ngài, xin Ngài thăm viếng chúng con cách đặc biệt, đừng để chúng con rơi vào tình trạng khô hạn thuộc linh, thiếu đó sự mặn nồng khi tương giao với Chúa. Dù trong thuận cảnh hay nghịch cảnh xin cho chúng con cầu nguyện không thôi.

Lời Chúa nhắc nhở chúng con trong Cô-lô-se 4:2 rằng ***“Phải bền đỗ và tỉnh thức trong sự cầu nguyện, mà thêm sự tạ ơn vào.”***

Xin cho chúng con kinh nghiệm được rằng những ai tìm cầu Chúa hết lòng đều kinh nghiệm được những gì Chúa làm là vượt quá những điều chúng con suy tưởng. A-men!

Ái Diễm

MỘT CUỘC SỐNG MỚI

Nó là một con bé được sống trong tình yêu thương của cha mẹ nên tính cách của nó vô cùng nóng nảy, ngang bướng. Với tính cách đó, khi được bố mẹ cho ra nước ngoài du học, nó lại càng như con chim sổ lồng, tự do, làm mọi điều nó muốn rồi không biết tự khi nào, nó sống một lối sống vô cùng buông thả, sống chỉ theo ý muốn của nó, nó như một con ngựa đứt cương....

Nó vẫn nhớ, lần đầu tiên nó được biết đến Hội thánh, được mời tới Hội thánh là vào dịp Lễ Mẹ hai năm trước. Lúc đó, nó vẫn không tin vào Đấng đã tạo dựng nên nó, Đấng luôn yêu thương nó ngay cả khi nó chối bỏ Ngài, nó phản bác lại mọi điều về Ngài khi được nghe các anh chị trong Hội thánh làm chứng về Ngài. Nó sẵn sàng tranh luận với tất cả mọi người chỉ để bảo vệ lý lẽ “vô thần” đã ăn sâu vào nó mấy chục năm nay.

Một tháng sau ngày Lễ Mẹ đó, nó biết tin mình cũng sắp làm mẹ. Đến bây giờ nghĩ lại, nó mới hiểu rằng đó là một chương trình sắp đặt tốt đẹp của Chúa, một thử thách Ngài ban cho nó để rồi từ ngày đó, cuộc sống của nó bắt đầu thay đổi hoàn toàn.

Ở cái tuổi 21, nó còn quá trẻ để trở thành một người mẹ, chịu trách nhiệm về một sinh mệnh. Nó càng lo lắng, hoảng sợ khi gia đình giận dữ, gần như là quay lưng lại với nó. Bạn bè của nó ở nơi xứ người này lại không có nhiều. Nó gần như đã rơi vào đáy của sự tuyệt vọng, lo lắng, sợ hãi về mọi thứ trong tương lai.

Rồi một ngày tháng 7, một lần nữa nó được nghe về Chúa qua sự thăm viếng của 3 chị bạn trong Hội Thánh là chị Tân Nguyên, chị Bích Hạnh và chị Lê Vi. Nó được nghe các chị nói về tình yêu thương cứu chuộc của Chúa Jesus Christ qua câu Kinh thánh: ***"Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời."*** (Giăng 3:16)

Chúa đã cảm động tâm lòng cứng rắn của nó, nó đã được cầu nguyện, tin nhận Chúa ngày hôm đó. Nó bắt đầu đọc Kinh Thánh nhiều hơn, nó đã tìm được và làm theo Lời Chúa viết trong Kinh Thánh. Và mỗi lần khi cuộc sống của nó bị bế tắc, khó khăn, nó vẫn luôn tìm được nguồn an ủi từ nơi Chúa Cha yêu thương. Lời Chúa phán:

“Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ. Ta sẽ chẳng lừa ngươi, chẳng bỏ ngươi đâu.”

“Lại, hãy trao mọi điều lo lắng mình cho Ngài, vì Ngài hay săn sóc anh em.

Hãy vui mừng trong Chúa luôn luôn.”

(Ma-thi-ơ 11:28, Hê-bơ-rơ 13:5, I Phi-e-rơ 5:7, Phi-líp 4:6)

Nhờ sự an ủi từ nơi Chúa, con bé thêm can đảm để có thể thuyết phục gia đình đồng ý cho nó giữ đứa bé lại, và đến khi được ôm thiên thần nhỏ trong vòng tay, nó mới thấm thía câu Kinh thánh:

***“Kìa con cái là cơ nghiệp bởi Đức Giê-hô-va mà ra
Bông trái của tử cung là phần thưởng.”***

(Thi Thiên 127:3)

Nhưng sống giữa thế gian đầy cám dỗ này, đôi lần bởi đức tin còn non kém, nó vẫn sống và làm theo ý riêng và kết quả nó nhận được chỉ là sự thất bại, bế tắc.

Cuộc sống của nó đã thay đổi hoàn toàn từ khi nó được làm con cái Chúa, nó đã biết sống có trách nhiệm hơn, bớt nóng nảy hơn và hơn hết, nó biết rằng nên tìm kiếm ý muốn của Chúa trong mọi việc, nên sống theo ý muốn tốt đẹp của Chúa chứ không nên sống theo ý riêng của bản thân mình.

Cuộc sống ngày nay càng hiện đại, lại càng có nhiều cám dỗ hơn, đôi khi chúng ta, nhất là những bạn thanh niên Cơ Đốc luôn muốn khẳng định bản thân mình, luôn muốn làm theo ý mình, đôi khi vì một vài sở thích cá nhân như đi chơi với bạn bè, đi du lịch mà chúng ta sẵn sàng bỏ giờ thờ phượng Chúa, bỏ buổi học Kinh Thánh. Chúng ta đã quên đi rằng: Chúa luôn có một chương trình tốt đẹp cho chúng ta khi và chỉ khi chúng ta đi và làm theo đúng đường lối của Ngài. Đừng vì ý muốn hay sở thích của cá nhân mà xa dần đường lối Chúa. Chúng ta nên luôn tìm kiếm ý Chúa trong mọi sự .

“Hãy tìm kiếm Đức Giê-hô-va đang khi mình gặp được, hãy kêu cầu đang khi Ngài ở gần! Kẻ ác khá bỏ đường mình, người bất nghĩa khá bỏ các ý tưởng; hãy trở lại cùng Đức Giê-hô-va, Ngài sẽ thương xót cho, hãy đến cùng Đức Chúa Trời chúng ta, vì Ngài tha thứ dồi dào. Hãy xin, sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho. Bởi vì, hễ ai xin thì được, ai tìm thì gặp, ai gõ cửa thì được mở. Các ngươi sẽ tìm ta, và gặp được khi các ngươi tìm kiếm ta cách hết lòng.”

(Ê-sai 55: 6-7, Ma-thi-ơ 7:7-8, Giê-rê-mi 29:13)

(Hong Oanh)

BẠN ĐÃ ĐƯỢC CỨU CHƯA?

“Mùa gặt đã qua, mùa hạ đã hết, mà chúng ta chưa được cứu rồi”.

Giê-rê-mi 8:20

“Chưa được cứu rồi”, Thưa quý độc giả, có phải đó là tình trạng đáng buồn của bạn không? Bạn đã được cảnh cáo về sự đoán phạt hầu đến, đã được thúc giục chạy trốn để cứu lấy mạng, thế mà cho đến giờ này, bạn vẫn chưa được cứu? Bạn biết con đường cứu rồi, bạn đọc thấy nó trong Kinh Thánh, bạn nghe nó từ tòa giảng, bạn bè đã giải thích nó cho bạn, thế mà bạn lại bỏ qua, do đó bạn vẫn chưa được cứu rồi!

Lúc Chúa Giê-xu phán xét kẻ sống và kẻ chết bạn sẽ không tự chữa mình gì được cả. Đức Thánh Linh từng chúc phước hoặc ít hoặc nhiều trên Lời đã được rao giảng ra cho bạn nghe và kỳ thư thái đã đến với bạn từ sự hiện diện của Đức Chúa Trời, thế mà bạn vẫn chưa có Đấng Christ.

Tất cả những mùa tiết đầy hi vọng ấy đều đã đến và đi rồi - mùa hạ và mùa gặt của bạn đều đã trôi qua - và bạn vẫn chưa được cứu. Các năm đã nối tiếp nhau đi vào cõi đời đời và năm cuối cùng của bạn chẳng bao lâu sẽ tới với bạn: ngày xuân qua rồi, tháng niên đương qua, thế mà bạn vẫn chưa được cứu! Tôi xin hỏi bạn “có bao giờ bạn muốn được cứu rồi không?” Điều đó có thể được không? Những thời kỳ thuận tiện nhất đã qua đi và bỏ mặc bạn lại đó nhưng chưa được cứu rồi; sẽ có những cơ hội nào khác thay đổi được tình trạng của bạn chẳng? Bạn đã buông trôi nhiều dịp tiện; nhiều phương pháp đã được sử dụng vô cùng nhẫn nại và tràn đầy tình thương thế bạn còn muốn được đối xử ra sao nữa? Cả hoạn nạn lẫn sự sung túc cũng đều thất bại y như vậy, nghĩa là đã không lay chuyển được bạn; nước mắt, sự cầu nguyện và những bài giảng cũng trở thành luống công đối với tấm lòng cằn cỗi của bạn.

Phải chăng bạn rất khó có thể được cứu? Phải chăng rất có thể là bạn sẽ cứ kéo dài tình trạng này cho đến chết, để cánh cửa hi vọng sẽ bị đóng chặt vĩnh

viễn với bạn? Bạn có giật mình khi nghe cái giả thuyết ấy không? Tuy nhiên đó là giả thuyết rất hữu lý: người không chịu tắm rửa sau khi đã gặp nhiều nơi có nước như thế, thì rất có thể, cuối cùng, sẽ phải chịu để thân thể dơ nhớp như vậy.

Cơ hội thuận tiện đã không bao giờ đến, thì còn hi vọng gì để nó sẽ đến nữa chẳng? Sợ rằng nó sẽ chẳng bao giờ đến nữa là điều rất hợp lý, và cũng như Phê-lít, bạn sẽ không còn gặp được cơ hội thuận tiện nào nữa thì đã phải xuống hỏa ngục rồi. Xin bạn suy nghĩ lạt xem hỏa ngục là gì và việc có thể xảy ra rất đáng sợ là chẳng bao lâu nữa, bạn sẽ bị quăng xuống đó!

Thưa quý độc giả, nếu bạn qua đời mà chưa được cứu, số phận của bạn sẽ khủng khiếp không lời lẽ nào mô tả được. Hãy viết ra tình trạng đáng ghê sợ đó của bạn bằng máu và nước mắt, hãy nói về nó bằng những tiếng rên rỉ và nghiến răng: bạn sẽ bị hình phạt bằng sự hủy diệt đời đời, cách biệt với vinh quang của Chúa và với vinh quang của quyền năng Ngài. Một tiếng nói huynh đệ đang sẵn sàng cảnh cáo bạn, để bạn phải suy nghĩ đúng đắn. Hãy khôn ngoan, khôn ngoan đúng lúc kịp thời, và trước khi một năm mới khác bắt đầu, hãy tin Chúa Giê-xu là Đấng có thể cứu bạn hoàn toàn, trọn vẹn.

Hãy dành những giờ cuối cùng này để yên lặng suy tư, và nếu bạn cảm thấy hối hận sâu xa, thì đó là điều tốt cho bạn; còn nếu bạn có đức tin khiêm nhường

vào Chúa Giê-xu thì không còn có gì hay hơn nữa. Xin bạn nên lo sao cho năm này đừng đi qua, mà tâm linh bạn vẫn chưa được tha tội. Xin đừng để cho giờ giao thừa điếm lên, mà tâm thần bạn vẫn chưa có niềm vui. Hãy tin để được sống bây giờ. **NGAY BÂY GIỜ, CHÍNH GIỜ NÀY.**

“Hãy chạy trốn cứu lấy mạng,

Đừng ngoái lại sau.

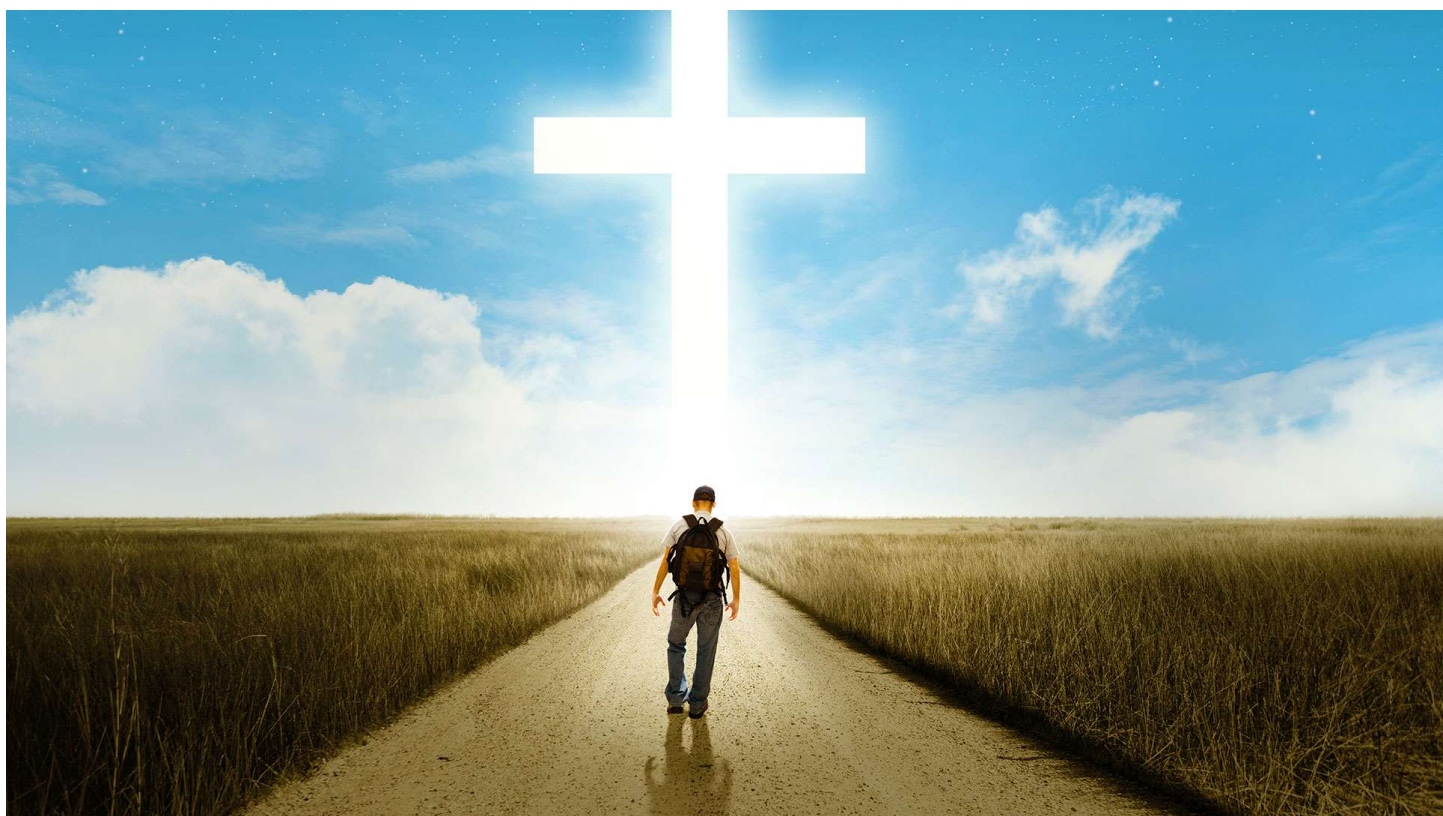
Và cũng đừng dừng bước lại

Nơi nào ngoài đồng bằng;

Hãy chạy trốn lên núi

Kẻo phải bỏ mình chằng!”

Ms. Charles Spurgeon

GÓC THIẾU NHI

Chào các bạn thiếu nhi thân thương !!

Các bạn có biết chúng ta sắp kỷ niệm một ngày lễ rất quan trọng đó là gì không nè?

Đó là Kỷ niệm Chúa Giê-xu giáng sinh.

Chúa Giê-xu, Con của Đức Chúa Trời, đã đến trần gian. Đức Chúa Trời đã sai Chúa Giê-xu xuống thế gian này vì Ngài rất yêu thương con người chúng ta. Ma-ri là một người yêu mến Đức Chúa Trời và được Ngài chọn để sinh ra Chúa Giê-xu. Nhưng đến ngày sinh thì nhà quán không còn chỗ ở nên Chúa Giê-xu đã được sinh ra trong chuồng chiên đơn sơ. Nhưng đã có rất nhiều người biết mà tìm đến thờ lạy Ngài như các nhà thông thái và mấy kẻ chăn chiên.

Chúng ta cũng vậy là con cái Chúa chúng ta cũng cần tìm đến Ngài để tôn thờ Chúa của chúng ta.

Bài tập vui

Dưới đây là 2 bài tập vui để chúng ta cùng ôn lại những sự kiện Chúa Giê-xu giáng sinh. Bài 1 cho các em nhỏ dưới 7 tuổi. Các em lớn có thể làm cả 2 bài.

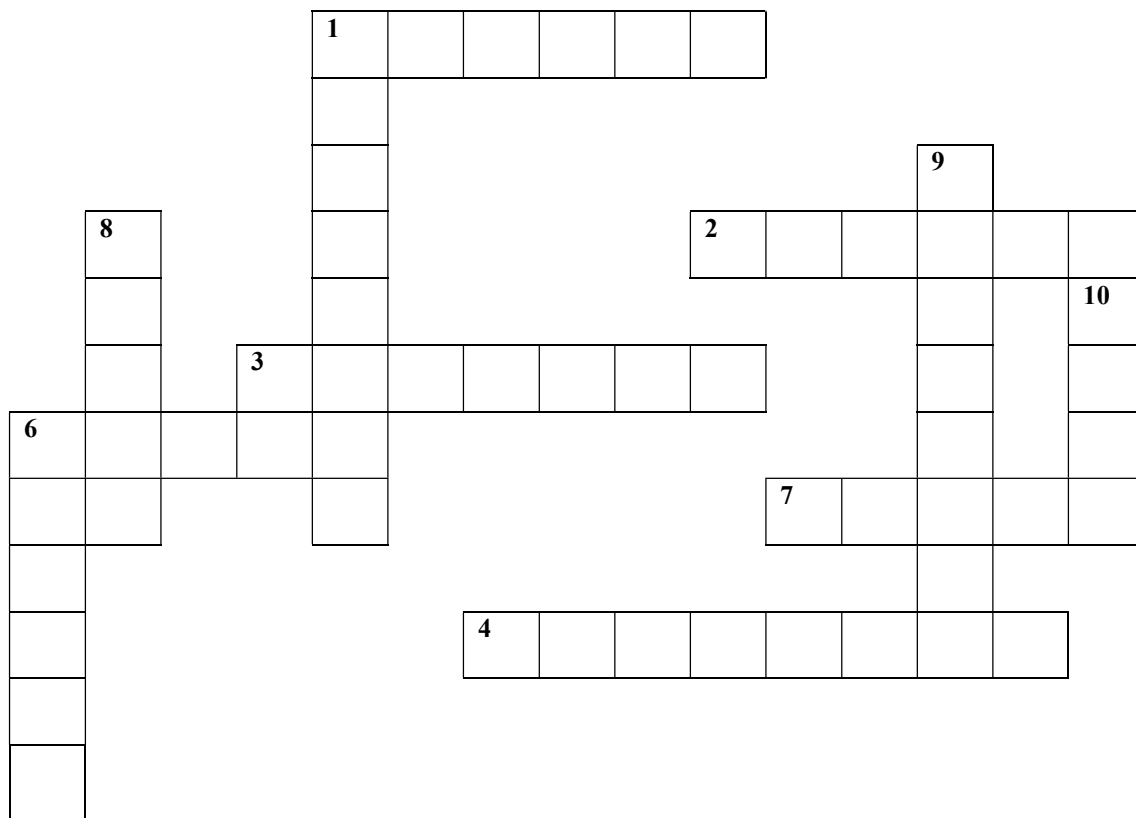
Bài 1.

Các bạn tô màu bức tranh Chúa Giê-xu được bọc bằng khăn nằm trong máng cỏ theo hướng dẫn sau:

1. Vàng
2. Đen
3. Nâu
4. Đỏ
5. Xanh dương
6. Tím

Bài 2: Các em đọc Kinh Thánh Luca 2:1-22 và điền vào ô chữ dưới đây:

Hàng ngang:

1. Tìm từ còn thiếu trong câu sau “..... dưới đất, ân trách cho loài người”
2. Chúa Giê-xu được sinh trong ?
3. Ai bảo mấy kẻ chăn chiên: “ Đừng sợ chi...”
4. Thiên sứ ngợi khen Đức Chúa Trời rằng: “ Chúa trên các tầng trời rất cao”
5. Bết-lê-hem thuộc xứ nào?
7. Khi thấy sự vinh hiển chói lòa của các thiên sứ, mấy kẻ chăn chiên phản ứng thế nào?

Hàng dọc:

1. Thành phố Chúa Giê-xu được sinh ra
6. Mari được hứa gả cho ai?

8. Giô-sép thuộc dòng dõi của ai?

9. Khi những người chăn chiên trở về họ đã làm gì cho Đức Chúa Trời

10. Mẹ của Chúa Giê-xu là ai?

*** Lưu ý : sau khi hoàn tất các em có thể đưa bài cho chị Vi (ở Aarau / St. Gallen) hoặc cô Thủy Thương (ở Lausanne / Genève) để chấm điểm. Và sẽ có một phần quà tặng các em trong số báo sau.

Thời hạn : 31.12.2018

Lê Vi (tranh tô màu - nguồn : Pinterest)

Đố Kinh Thánh

Câu 1: Dấu hiệu nào để nhận biết hài nhi Giê-xu trong đêm Ngài giáng sinh?

Câu 2: Ai đã nói tiên tri rằng Chúa Giê-xu đến cách “nhu mì và cưới lừa, tức là con của lừa cái” ?

Câu 3: Ai đã nói tiên tri rằng:

“Con trẻ này đã định làm một có cho nhiều người trong Y-sơ-ra-ên vấp ngã hoặc đẩy lên, và định làm một dấu gây nên sự cãi trả.”

Câu 4: Hãy tìm lời tiên tri đầu tiên về sự ra đời của Chúa Giê-xu trong Kinh Thánh?

Câu 5: Ai đã nói tiên tri rằng Chúa Giê-xu sẽ giáng sinh tại thành Bết-lê-hem?

Câu 6: Tìm địa chỉ câu Kinh Thánh sau?

“Người sẽ làm cho lòng cha trở lại cùng lòng con cái, lòng con cái trở lại cùng cha.”

Câu 7: Tiên tri nào đã nói rằng Chúa Giê-xu sẽ được hoài thai bởi một người nữ đồng trinh và được đặt tên là Em-ma-nu-ên?

Câu 8: Kinh Thánh chép rằng khi thế gian đầy dẫy sự nhận hiểu biết Đức Chúa Trời, nghĩa là tất cả mọi người trên thế giới đều nhận biết Chúa, chúng ta sẽ chứng kiến những cảnh tượng lạ lùng khi những sự gì vốn là thù địch và nguy hại cho nhau sẽ trở nên yêu thương và hòa hợp với nhau.

Hãy quan sát những hình vẽ trang sau và chỉ ra những nhân vật nào sẽ đi chung với nhau trong bức tranh hòa bình đó. Trích dẫn Kinh Thánh.

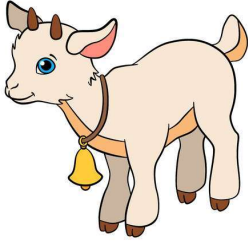

Sói

Trẻ con
đương bú

Bò cái

Dê con

Rắn hổ mang

Rắn lục

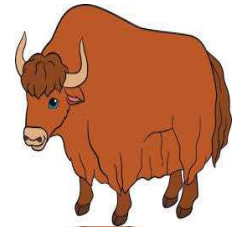

Sư tử con

Gấu

Bò mập

Chiên con

Gấu con

Trẻ con
thôi bú

Bò con

Beo

Sư tử

Trẻ con

Thời hạn: 31.12.2018

Liên Nguyễn

Đáp án bài ĐKT báo SM 66 :

1. Cũng phải tạ ơn Chúa 1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:18
2. Giê-rê-mi 33: 11
3. Hê-bơ-rơ 13:15
4. Tiên tri Ê-sai/ Ê-sai 12: 1
5. Thi Thiên 30:5 a: Sự giận Ngài/b:Còn ơn của Ngài
6. Thi Thiên 136
7. Tạ ơn
 Ma-thi-ơ 14:19/Ma-thi-ơ 15:36/Mác 6:41/ Mác 8:6/ Giăng 6:11/Giăng 6:23
8. Ê-phê-sô 5:4
9. Sự bố thí 2 Cô-rinh-tô 9:11-12
10. Mười người phung Luca 17: 11-19 (bốn bức vẽ chỉ về 1 câu chuyện)

Kết quả :

Tân Nguyên 18 điểm

Kim Trang, Mỹ Dung : 17 điểm

Ái Diễm : 20 điểm

ĐÊM HUYỀN DIỆU

Nhạc & lời: Lê Phước Thiện

Một hôm đó gió thoảng sương đêm bay đi la đà đáp lưng đồi. Một mình
Rồi tôi thấy tâm tư say sưa miên man như nhạc khúc êm đềm.

13

ngắm trăng sao lung linh muôn hoa lẳng êm như tờ. Lòng chạnh nhớ cũng
Một sao sáng long

19

chính đêm đông sương rơi Giê sus sinh trong máng là ngày Thánh Nhi lâm phàm.
lạnh trong đêm sương rơi nhẹ nhàng tung theo gió vào tâm khắc lên cung đàn.

25

Lòng xao xuyến vì sao Chúa đến dương trần nuốc nhớ. Ngài lâm
Lòng vui sướng vì Giê sus đến

30

thế vào đêm giá ở nơi chuông chiên. Vì sao Chúa lìa thiên quốc xuống chôn thế
Lìa thiên quốc Ngài lâm thế với tất cả

36

gian này. Vì yêu tôi Ngài lâm thế giữa đêm lạnh tuyết rơi.
nhu tình.

Tôi không ra chi sao Ngài đến nơi trần thế cho tôi kẻ này.
Xin, xin cho tôi yêu Ngài mãi muôn đời chẳng bao giờ tách rời.

Ôi ơn yêu thương cao đẹp quá, mơ mộng quá cho người thế trần.

quá cho chính tôi.

Liên Lạc: Nhóm Sức Mới - Tel: 079 609 62 59

E-mail: sucmoi@gmail.com

www.facebook.com/sucmoi

*Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được Sức Mới,
Đất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc,
Đi mà không mòn mỏi. "*
Ê-sai 40 : 31

Địa điểm Thờ Phụng Chúa hằng tháng tại từng khu vực :

Lausanne : Paroisse réformée de St. Jacques, Avenue du Léman 26, 1005 Lausanne.

Genève : Paroisse protestante Servette-Vieux, Avenue Wendt 55, 1203 Genève.

Aarau : Gemeinschaftszentrum Telli, Girixweg 12, 5004 Aarau.

St. Gallen: Evangelisch-Reformierte Kirchgemeinde Tablat, Lettenstr. 16,
9008 St. Gallen.

Lưu ý: Ngày và giờ thờ phụng Chúa xin liên lạc với Mục sư.

Địa chỉ : Mục sư Ngô Bá Tạo, Chemin Wilhelm Kutter 49, 2503 Biel/Bienne.

Tel. 032 365 33 36

Natel: 079-673 44 28

E-mail: ngobatao@hotmail.com

Trang web: nguồn-sông.com